

SISTEMA

Joan Colomo

Nada

Joan Colomo

Sistema

1	Nada	1:04
2	Calidoscopi	2:08
3	Un Nantes y un Después	1:57
4	Enmienda a la Totalidad	2:50
5	El regalo	3:04
6	Tristesia	2:45
7	Les coses	2:30

Amb aquell posat despreocupat i juganer, **Joan Colomo** ens convida a endinsar-nos en el seu peculiar sistema. Un sistema difícil de definir i de desxifrar -potser per la seva senzillesa- però on fàcilment podem quedar atrapats. Catorze cançons curtes -només dues arriben als tres minuts i la gran majoria no passen dels dos- però directes que es mouen per

estils absolutament diversos però que mantenen el segell inconfusible que té el cantant. Potser és la ironia marca de la casa, la llibertat per dir o cantar allò que li passa pel cap en tot moment o el gamberrisme que el fa desfer-se de qualsevol convenció, però Joan Colomo té aquella capacitat que tants busquen i tants pocs troben per fer que les seves cançons siguin perfectament identificables des de la primera nota.

Amb aquella punta de morro que tenen els grans artistes, Colomo és capaç de dedicar una cançó als advocats o escriure un tema per defensar que "les coses molen *mogollón*" i quedar-se tan ample. I tu, persona anònima que escoltes el disc, no saps ben bé si és un provocador o un geni. O potser una mica de cada. I busques si darrere d'aquest posat entre innocent i ingenu hi ha alguna cosa més. I segurament la hi trobes. Trobes un significat a aquestes lletres que de tan simples encara no saps desxifrar. Però quan la hi has trobat, et preguntes si realment la té. I potser aquesta és la màgia. O no. Però sense saber com ja t'has perdut dins un món que només Joan Colomo és capaç de crear.

Ell, que es declara absolutament antisistema, ha decidit dedicar un disc al sistema. Perquè sí. Però no hi parla de política. O, com a mínim, no en parla directament. La premissa és clara: "Que nos dejen en paz!". Així ho expressa a "Núcleo duro". No hi ha sistema que valgui. Joan Colomo canta a la llibertat. A la llibertat de sortir del sistema. A la llibertat de "plantar tomàquets i menjar coliflor". A la llibertat de no voler-ne saber res de discursos i de sotmetre's, només, "al dogma de ser sempre al teu costat".

I, de sobte, ja ets al final del disc. I arribats aquest punt tens dos camins. Potser has quedat impregnat del surrealisme irònic del cantant i ja no pots parar de reproduir-lo o potser encara no ets capaç d'entendre com carai això pot generar l'admiració d'algú. En aquest segon cas, persona anònima que escoltes el disc, fes-ne una segona escolta. Dóna-li una nova oportunitat abans de renunciar-hi. I si tot i això no et convenç, no et preocupis. Joan Colomo té aquella estranya capacitat que tenen alguns artistes per generar sensacions extremes i tant pots quedar impregnat pel seu univers com pots voler no saber-ne res més.

 Me gusta   Compartir

[Avís legal](#) - [Subscriu-t'hi](#) - [Contacta'ns](#)

AMB EL SUPORT DE:

fundació sgae

AMB EL PATROCINI DE:

Ladeus
WEB BRANDING

*la vinyeta

REVISTA LA TORNADA

C/Ramon Muntaner, 22, 3r, 2a 17005 Girona - T. 616 70 49 74 redaccio@latornada.cat

Utilitzem cookies pròpies i de tercers per millorar la seva experiència de navegació al nostre lloc web. Si continua navegant, considerem que accepta el seu ús. Pot obtenir més informació sobre la nostra política de cookies i com canviar-ne la configuració al següent enllaç: [Més informació](#)

TANCAR

 LADEUS WEB BRANDING